

Uchwała Komisji habilitacyjnej z dnia 23 kwietnia 2024 roku
powołanej w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego
wszczętym na wniosek dr Łucji Iwanczewskiej w dziedzinie nauk humanistycznych w
dyscyplinie nauk o kulturze i religii
w sprawie wyrażenia opinii w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego

Komisja habilitacyjna, w składzie:

1. Przewodnicząca – dr hab. Agata Chałupnik,
2. Recenzent – prof. dr hab. Krystyna Duniec,
3. Recenzent – dr hab. Iwona Kurz, prof. UW,
4. Recenzent – dr hab. Juliusz Tyszka, prof. UAM,
5. Recenzent – prof. dr hab. Grzegorz Ziółkowski,
6. Sekretarz – dr hab. Mateusz Borowski, prof. UJ,
7. Członek komisji – dr hab. Wojciech Klimczyk, prof. UJ

działając na podstawie art. 221 ust. 10 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (t.j. Dz.U. z 2023 poz. 742 z późn. zm.) oraz § 25 ust. 1 Procedury postępowań w sprawie nadawania stopni naukowych na Uniwersytecie Jagiellońskim (załącznik do uchwały nr 51/V/2023 Senatu Uniwersytetu Jagiellońskiego z dnia 31 maja 2023 r.), po zapoznaniu się z recenzjami i całą dokumentacją postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego, uchwała co następuje:

§ 1

Komisja habilitacyjna stwierdza, że aktywność naukowa oraz osiągnięcia naukowe dr Łucji Iwanczewskiej stanowią istotny wkład w rozwój dyscypliny naukowej nauk o kulturze i religii i wyraża pozytywną opinię w sprawie nadania dr Łucji Iwanczewskiej stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie nauki o kulturze i religii, uznając spełnienie przesłanek warunkujących nadanie stopnia doktora habilitowanego, o których mowa w art. 219 ust. 1 pkt 1-3 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce.

§ 2

Na niniejszą uchwałę nie przysługuje środek odwoławczy. Uchwała wchodzi w życie z dniem jej podjęcia.

UZASADNIENIE

Komisja habilitacyjna wzięła pod uwagę:

1. osiągnięcie naukowe Habilitanta/ki, o którym mowa w art. 219 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (dalej „ustawa”),
2. aktywność naukową Habilitantki, o której mowa w art. 219 ust. 1 pkt 3 ustawy.

Podstawą oceny dokonań wymienionych w pkt. 1-2 były:

1. monografia *Potencjalności transformacji. Krótkie trwanie performansów kulturowych w Polsce lat 90.*, Instytut Badań Literackich PAN, Warszawa 2022.
2. sporządzony przez Habilitantkę autoreferat i przedstawiony wykaz i wybór reprezentatywnych publikacji i pozostałych form aktywności naukowej.
3. sporządzone przez Recenzentów oceny osiągnięć,
4. pozostałe dokumenty znajdujące się w aktach postępowania.

Omówienie przesłanek i szczegółowe uzasadnienie

1/ Pani dr Łucja Iwanczewska w 2010 roku po przedstawieniu rozprawy doktorskiej *Samoprezentacje: Sade i Witkacy. Rozbieranie z fantazmatów*, napisanej pod kierunkiem prof. Dariusza Kosińskiego, otrzymała tytuł doktora nauk humanistycznych w zakresie literaturoznawstwa na Wydziale Polonistyki Uniwersytetu Jagiellońskiego.

W latach 2007–2012 prowadziła zajęcia na kierunku Wiedza o Teatrze prowadzonych przez Katedrę Dramatu UJ (w 2011 przekształconą w Katedrę Performatyki) na Wydziale Polonistyki Uniwersytetu Jagiellońskiego. W latach 2012-2015 była asystentem, a od 2015 roku jest adiunktem w Katedrze Performatyki na Wydziale Polonistyki Uniwersytetu Jagiellońskiego.

Głównym osiągnięciem naukowym dr Łucji Iwanczewskiej, wyróżnionym przez nią we wniosku o wszczęcie postępowania habilitacyjnego, jest monografia *Potencjalności transformacji. Krótkie trwanie performansów kulturowych w Polsce lat 90.*, Instytut Badań Literackich PAN, Warszawa 2022

2/ Po uzyskaniu stopnia doktora, dr Łucja Iwanczewska opublikowała 2 monografie, 15 artykułów w czasopismach punktowanych, 11 artykułów w innych czasopismach, 23 artykuły i rozdziały w monografiach, 3 wywiady i współredagowała 3 tomy zbiorowe o charakterze naukowym.

Od 2023 roku jest członkinią redakcji czasopisma naukowego „Performer”.

3/ Od chwili otrzymania stopnia doktora dr Łucja Iwanczewska wygłosiła 24 referaty na konferencjach krajowych i 1 na konferencji międzynarodowej.

Zorganizowała 6 konferencji naukowych.

W charakterze wykonawcy wzięła udział w 5 projektach badawczych.

4/ Wszystkie recenzje dorobku dr Łucji Iwanczewskiej zawierają pozytywne konkluzje, równoznaczne z poparciem wniosku o nadanie jej stopnia naukowego doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie nauk o kulturze i religii.

5/ Wszyscy Recenzenci wysoko oceniają dorobek Habilitantki, podkreślając zarazem jego spójność tematyczną, jak i konsekwencję w pogłębianiu zainteresowań badawczych.

Akcentują również zalety warsztatu badawczego dr Łucji Iwanczewskiej, która umiejętnie łączy współczesne ujęcia teoretyczne i metodologie performatyczne z badaniami praktyk performatywnych drugiej połowy XXI wieku. Recenzenci podkreślają zarazem wysoki poziom przedstawionej do oceny monografii, a także artykułów Habilitantki. Prof. dr hab. Krystyna Duniec stwierdza, że Habilitantka to „badaczka bardzo doświadczona, czego dowodzi jej wszechstronny dorobek”. Dr hab. Juliusz Tyszcza prof. UAM podkreśla trafność ustaleń Habilitantki, wynikającą „z dogłębnych przemyśleń [...] będących rezultatem nie tylko studiów teoretycznych, lecz także owocnej praktyki badawczej w terenie”. Dodaje również, że „intensywność rozmaitych badawczych, dydaktycznych, popularyzatorskich i organizacyjnych aktywności dr Łucji Iwanczewskiej [...] godna jest wysokiej oceny”. Dr hab. Iwona Kurz, prof. UW stwierdza, że „działalność akademicka [Habilitantki] jest wszechstronna i twórcza, a efekty badań są istotną częścią współczesnej dyskusji o teatrze i performansie w Polsce, szerzej, o kulturze polskiej”. Natomiast prof. dr hab. Grzegorz Ziółkowski, podsumowując przedstawiony do oceny dorobek, stwierdza, że „[d]otyychczasowe dokonania Habilitantki w moim przekonaniu stanowią przepustkę do samodzielnego prowadzenia przez nią pracy naukowej”.

6/ Wszyscy Recenzenci wysoko oceniają monografię, stanowiącą główne osiągnięcie naukowe Habilitantki, traktując ją jako efekt rozlegle zakrojonych badań nad polskimi sztukami performatywnymi drugiej połowy XXI wieku. Jak stwierdza prof. dr hab. Krystyna Duniec, Habilitantka „przeprowadza w swej rozprawie znakomitą, erudycyjną i twórczą analizę różnych konceptów sztuki krytycznej, która w jej przekonaniu, wyzwalała i ograniczała zarazem walkę o upodmiotowienie kobiet i wszystkich słabszych”. Jak pisze dr

hab. Iwona Kurz, prof. UW, monografia dr Łucji Iwanczewskiej „[d]owodzi znakomitego rozpoznania przez nią dyskusji epoki, a wyjściowy pomysł na analizę – wyjątkowej cechy badaczki, jaką jest intuicja”. Podobnie wybrzmiewają konkluzje recenzji dr hab. Juliusza Tyszki, prof. UAM, który wysoko ocenia „nakierowanie strategii badawczej Habilitantki na społecznie użyteczne, praktyczne, konkretne wnioski”. Prof. dr hab. Grzegorz Ziółkowski podkreśla natomiast, że o wartości publikacji „decyduje w pierwszej kolejności nowatorstwo ujęcia, czyli potraktowanie lat 90. jako laboratorium praktyk transformacyjnych i archiwum [...] i sprawne posłużenie się szeregiem pojęć i koncepcji zaczerpniętych z instrumentarium współczesnej humanistyki”.

7/ Recenzenci pozytywnie ocenili także aktywność Habilitantki w środowisku badawczym.

8/ W świetle pozytywnych opinii na temat przedstawionego do oceny dorobku naukowo-dydaktycznego, wszyscy Recenzenci jednoznacznie popierają wniosek dr Łucji Iwanczewskiej o nadanie jej stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie nauk o kulturze i religii.

Przewodnicząca Komisji Habilitacyjnej

Kraków, 23 kwietnia 2024

PROTOKÓŁ

z Kolokwium Habilitacyjnego oraz posiedzenia Komisji Habilitacyjnej powołanej przez Centralną Komisję ds. Stopni i Tytułów w sprawie przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego dr Łucji Iwanczewskiej w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie nauki o kulturze i religii

W dniu 23 kwietnia 2024 roku Kolokwium Habilitacyjne oraz posiedzenie Komisji Habilitacyjnej odbyły się w formie zdalnej na platformie MS Teams. Podczas posiedzenia obecni byli: dr hab. Agata Chałupnik (Przewodnicząca), prof. dr hab. Krystyna Duniec (Recenzentka), dr hab. Iwona Kurz, prof. UW (Recenzentka), dr hab. Juliusz Tyszka, prof. UAM (Recenzent), prof. dr hab. Grzegorz Ziółkowski (Recenzent), dr hab. Wojciech Klimczyk, prof. UJ (Członek Komisji), dr hab. Mateusz Borowski, prof. UJ (Sekretarz).

Posiedzenie otworzyła Przewodnicząca, dr hab. Agata Chałupnik, przedstawiając członków Komisji. Przypomniała też, że osiągnięciem wskazanym przez Habilitantkę jako główne jest monografia *Potencjalności transformacji. Krótkie trwanie performansów kulturowych w Polsce lat 90.* (Instytut Badań Literackich PAN, Warszawa 2022) i to ona powinna podlegać ocenie w szczególnym stopniu. Przewodnicząca Komisji poprosiła Habilitantkę o syntetyczne przedstawienie najważniejszych osiągnięć.

Habilitantka rozpoczęła prezentację od szczegółowego omówienia swojej postawy badawczej, inspirowanej ustaleniami performatyki. Objawiła również podstawowe zasady transdyscyplinarnej metodologii, którą posługuje się w swoich badaniach. W tej perspektywie omówiła szczegółowo monografię *Potencjalności transformacji*, wskazaną jako główne osiągnięcie w postępowaniu habilitacyjnym. Zarówno tę pracę, jak i najważniejsze publikacje składające się na przedstawiony do oceny dorobek wpisała także w kontekst humanistyki afirmacyjnej i reformatywnej, zarysowując pokrótce autorski projekt badań performansów kulturowych jako formy poznania, wytwarzania wiedzy i praktykowania kultury. Habilitantka poświęciła ostatnią część prezentacji na omówienie aktualnie realizowanego projektu badawczego, którego planowanym efektem jest monografia o aktywnej w latach 90. wspólnocie performatywnej „Leżeć”.

Przewodnicząca komisji oddała głos członkom komisji i poprosiła o zadawanie pytań.

Recenzentka, prof. dr hab. Krystyna Duniec zapytała Habilitantkę o to, jak w perspektywie stosowanych w książce strategii metodologicznych oceniłaby potencjał praktyk transformacyjnych i performatywnych z lat 90 w kontekście współczesnych problemów kulturowych i społecznych. Recenzentka poprosiła o usytuowanie odpowiedzi w kręgu dzisiejszych praktyk feministycznych oraz teorii antropologicznych.

Habilitantka w swojej odpowiedzi skupiła się na obecności i użyteczności performatywnych praktyk krytycznych, wypracowanych w latach 90, we współczesnym teatrze, sztukach performatywnych i działaniach artystycznych. Ich szczególną użyteczność dostrzegła w sferze wojen kulturowych w polskiej przestrzeni publicznej, a zatem, między innymi, debat o aborcji i roli kościoła katolickiego jako siły politycznej. Wspomniała również o tych krytycznych praktykach performatywnych, które stanowią dziś formy interwencji społecznej w obliczu nowych problemów, takich jak wojna w Ukrainie i kryzys klimatyczny. Wydobyła również specyfikę tych współczesnych praktyk performatywnych, które czerpią z repertuaru form lat 90. W jej ocenie ich główna rola sprowadza się dziś do poszerzania świadomości społecznej i inicjowania pracy kolektywnej. Zaś za istotę tych praktyk uznała adaptację lokalnych wspólnot do dynamicznie zmieniającego się kontekstu społeczno-politycznego, a także otwieranie eksperymentalnych przestrzeni, w których powstają nowe formy relacji społecznych oraz zakwestionowaniu ulegają dominujące hierarchie wartości.

Prof. dr hab. Krystyna Duniec poprosiła Habilitantkę o poszerzenie odpowiedzi o konkretne przykłady takich współczesnych praktyk.

W odpowiedzi Habilitantka wymieniała pracę kolektywu Przestrzeń Wspólna założonego przez Alicję Czyczel, który łączy praktyki badawcze i artystyczne; interwencje w przestrzeń społeczną takich artystek-performerek jak Joanna Rajkowska i Honorata Martin; a także liczne współprace Daniela Rycharskiego z lokalnymi wspólnotami. Powtórzyła również, że w działalności tych kolektywów widać wyraźnie, jak artyści-artystki próbują zmieniać świadomość społeczną, wykorzystując strategie performatywne wypracowane w latach 90.

Prof. dr hab. Krystyna Duniec zapytała, czy Habilitantka w tym nurcie osadziłaby także działalność grupy artystycznej Teraz Polisz i Marii Stokłosy.

Habilitantka zgodziła się, dodając, że wspomniane inicjatywy czytelnie nawiązują do sztuki feministycznej lat 70., lecz dziś bardziej radykalnie kwestionują przyjęte wyobrażenia o

podziale ról płciowych. W tym nurcie usytuowała także pracę kolektywów akcjonistycznych Suka Off i Czarne Szmaty, korzystających ze strategii krytycznych i emancypacyjnych.

Drugi z Recenzentów, dr hab. Juliusz Tyszka, prof. UAM, przywołując swój krytyczny komentarz z recenzji, zapytał Habilitantkę o to, jak rozumie ona pojęcie „kontrkultura” i w jakim okresie historycznym ją sytuuje.

Habilitantka, dziękując za zawarte w recenzji podpowiedzi lekturowe, przypomniała tezę Umberto Eco, że kultura jako forma transformacji dominant społecznych i estetycznych, zawsze pełni funkcję kontrkulturową i krytyczną. Z tego punktu widzenia zdefiniowała kontrkulturę jako przestrzeń działań eksperymentalnych, które posiadają potencjał zmiany świadomości społecznej, a zarazem antycypują i katalizują przemiany życia społecznego. Nawiązując do ustaleń Ewy Domańskiej, dodała także, że opisywane w monografii praktyki kulturowe mają w zamierzeniu osłaniać newralgiczne obszary kulturowe przed politycznym złem, a zarazem pozwalają antycypować przyszły rozwój nowych, być może lepszych, form kulturowych. Jako kolejne kryterium definicyjne wymieniła wiarę w krytyczną przemianę społeczną na drodze odsłaniania aporii kulturowych. Tak zdefiniowane praktyki kontrkulturowe uznała za formę kwestionowania tendencji hegemonicznych w latach 90., a zarazem za pole eksperymentów z alternatywnymi praktykami współbicia.

W komentarzu do tej wypowiedzi dr hab. Juliusz Tyszka, prof. UAM przypomniał stwierdzenie Lecha Dymarskiego, związanego z Teatrem 8 Dnia, który w kontekście działalności tej grupy przypomniał, że sytuowała się ona jako kultura główna wobec mainstreamu, który uważała za kontrkulturę.

Trzeci recenzent, prof. dr hab. Grzegorz Ziółkowski, rozpoczął swoją wypowiedź od pochwalnych uwag pod adresem głównego dzieła Habilitantki, w jego ocenie pokazującego nieznaną stronę kultury lat 90. Następnie postawił dwa pytania: Co stało się dziś z dziedzictwem kultury punkowej, którą Habilitantka zajmowała się w swojej działalności badawczej? Jakie zjawiska artystyczne stanowić mogą przykład wspomnianej w monografii „koncesjonowanej transgresji” i jakie niebezpieczeństwa pociąga za sobą stosowanie tej kategorii w badaniach naukowych?

Habilitantka wyjaśniła, że kategorię koncesjonowanej transgresji zaczerpnęła z pracy Lindy Hutcheon o parodii postmodernistycznej. Istotę tego pojęcia objaśniła zaś na przykładzie ewolucji środowiska „Brulionu” – przejścia od fascynacji różnorodnością prądów myślowych lat 90. do działalności o wyraźnym nachyleniu duchowym i religijnym oraz jednoznacznie

konserwatywnym charakterze. Analogiczną linię rozwoju Habilitantka dostrzegła w dziedzinie prądów punkowych. Powołując się na ustalenia Borisa Budena, przypomniała, że obecnie relatywnie niewiele grup i ugrupowań punkowych funkcjonuje w trybie krytycznym i transgresywnym, bowiem niemała ich część przeszła na pozycje konserwatywne. Jako przykład tak rozumianej koncesjonowanej transgresji Habilitantka przywołała postać Zbigniewa Sajnoğa, jednego z założycieli Totartu, a później jednego z zagorzałych krytyków tej grupy. Habilitantka podkreśliła, że podobną dynamikę rozwoju od transgresji ku konserwatyzmowi dostrzega w wielu innych kolektywach punkowych.

Prof. dr hab. Grzegorz Ziółkowski, polemicznie odnosząc się do wypowiedzi Habilitantki, zaproponował także, by pojęcie koncesjonowanej transgresji zastąpić kategorią alternatywności, obejmującą to, co nie należy do szeroko pojętego mainstreamu, a wiąże się z poszukiwaniem nowych i nieznanych form współbycia.

Czwarta Recenzentka, dr hab. Iwona Kurz, prof. UW, stwierdziła, że główne dzieło Habilitantki w inspirujący sposób pokazuje zaprzepaszczone możliwości zmiany społecznej, które pojawiły się w sztukach performatywnych lat 90. Poprosiła także Habilitantkę o wyjaśnienie, jak pojmuje ona kwestię sprawczości sztuk performatywnych, w książce *Potencjalności transformacji* przedstawianych jako „laboratoria potencjalności”. Postawiła również pytanie o to, jakie efekty świadczą o sprawczości praktyki performatywnej.

Habilitantka rozpoczęła odpowiedź od przywołania definicji laboratorium zaproponowanej przez Brunona Latoura, który uznał je za przestrzeń eksperymentalną, a zarazem w mikroskali odzwierciedlającą relacje społeczne. W ten sposób, jak stwierdziła Habilitantka, swoją twórczość postrzegali już artyści z kręgu Formy Otwartej, Paweł Kwiek i Zofia Kulik. Organizowane przez nich akcje powstawały na przecięciu eksperymentu artystycznego i akcji ulicznej, co prowadziło do produkcji wiedzy albo konkretnych działań wspólnotowych. Habilitantka wspomniała zarazem o innej możliwości pojmowania sprawczości sztuki, jeśli za jej główny efekt uzna się uwidocznienie danego problemu w sferze publicznej, przy jednoczesnym podważeniu istniejących porządków widzialności. Tak rozumiana sprawczość polega, w ocenie Habilitantki, na rozprzestrzenianiu alternatywnych sposobów myślenia i działania za sprawą laboratoryjnych form artystycznych. Za jeszcze inną formę sprawczości uznała Habilitantka stworzenie w ramach projektów performatywnych przestrzeni do eksperymentowania z nowymi formami społecznymi. W jej ocenie o sprawczości takich sztuk można mówić w chwili, gdy pozwalają eksperymentować i podejmować próby tworzenia nowych wspólnot bez obaw o sukces takich przedsięwzięć. W podsumowaniu Habilitantka

podkreśliła, że w ramach tej koncepcji sztuki performatywne stanowią przestrzeń opisanych przez Latoura translacji między różnymi dziedzinami życia i praktykami poznawczymi. Zaś z tego punktu widzenia stwierdziła, że tworzenie sieci lokalnych praktyk laboratoryjnych stanowi antidotum na konfrontacyjne formy wojen kulturowych.

Członek Komisji, dr hab. Wojciech Klimczyk, prof. UJ nawiązał w swoim pytaniu do badań Habilitantki, prosząc ją o scharakteryzowanie wyzwań metodologicznych, jakie stawia przed badaczem szeroko pojęta kultura punku. Poprosił również o rozwinięcie stwierdzenia, że performatyka to określona postawa badawcza, a nie tylko nurt badań nad określoną estetyką czy praktyką estetyczną.

Habilitantka zaznaczyła na wstępie, że istotnie klasyczne akademickie formy podawcze kłócą się z podstawowymi założeniami praktyk punkowych, dlatego za integralną część swoich badań nad punkiem uznaje zorganizowane przez siebie konferencje, umożliwiające inicjowanie dialogicznych i ucieleśnionych form poznawania kolektywnego. Zarazem dodała, że podobne formy współycia i współmyślenia dostrzega w działalności wielu aktywnych dziś ugrupowań feministycznych i anarchistycznych, takich choćby jak grupa Siksy. Kolektywy te nie tylko bowiem publikują własne ziny, ale także kwestionują granicę między tekstowymi i cielesnymi formami transmisji wiedzy. W tej działalności Habilitantka również dostrzegła stałe napięcie między oporem wobec zastanych form kulturowych i potencjałem tworzenia alternatyw.

Dr hab. Wojciech Klimczyk, prof. UJ dodał również, że podobne cechy dostrzega w coraz częściej publikowanych tekstach naukowych, które odznaczają się oddziaływaniem afektywnym i energetycznym. Przyznał również rację Habilitantce, która w swojej wypowiedzi podkreśliła wagę anarchizmu we współczesnej kulturze.

Przewodnicząca Komisji zamknęła kolokwium i otworzyła tajną część obrad komisji. Zarazem poprosiła jej członków o wygłoszenie opinii o dorobku Habilitantki i kolokwium habilitacyjnym.

Prof. dr hab. Krystyna Duniec entuzjastycznie wypowiedziała się o przedstawionym do oceny dorobku. Wspomniała o możliwych uzupełnieniach przedstawionego do oceny dzieła, ale uznała je za pracę inspirującą, zaś autorkę za badaczkę o dużej świadomości metodologicznej.

Dr hab. Iwona Kurz, prof. UW podtrzymała pozytywną konkluzję swojej recenzji. Wysoko oceniła zarówno główne dzieło, jak i cały dorobek Habilitantki, pomimo krytycznych uwag

zawartych w recenzji. Zarazem w prezentacji, od której rozpoczęło się kolokwium, zidentyfikowała ten sam mankament, na który wskazywała w całej pracy badawczej Habilitantki: nadmiar nie do końca sprawnie powiązanych ujęć teoretycznych, który przysłania niekiedy sam badany materiał. Tymczasem, jak podkreśliła, właśnie wnikliwe analizy konkretnych praktyk to najmocniejsza i najciekawsza strona przedstawionego do oceny dzieła. Dr hab. Iwona Kurz, prof. UW zaakcentowała zarazem godną pochwały konsekwencję w rozwoju naukowym Habilitantki, a także jej duże rozeznanie we współczesnym krajobrazie teoretycznym i estetycznym.

Dr hab. Juliusz Tyszka, prof. UAM powtórzył zawartą w recenzji, entuzjastyczną ocenę dorobku naukowego Habilitantki. Podkreślił, że jej różnorodna aktywność dowodzi dużego zaangażowania w kwestie naukowe i społeczne. Odpowiedzi Habilitantki podczas kolokwium uznał za dobrze skonstruowane i świadczące o dużym doświadczeniu dydaktycznym. Przyznał też, że bliska jest mu postawa badawcza Habilitantki, która – zgodnie z formułą zaproponowaną przez Marviną Carlsona – performatykę traktuje jako sferę poznania przez działanie. Pozytywnie ocenił także odpowiedź na pytanie o definicję kontrkultury, a także przedstawione przez Habilitantkę możliwe sposoby rozumienia sprawczości. Podkreślił także wagę postawionej przez Habilitantkę tezy, że sztuka czerpiąca dziś z dokonań kontrkultury wciąż poszukuje alternatyw wobec mainstreamu.

Prof. dr hab. Grzegorz Ziółkowski podtrzymał pozytywną ocenę, którą zawarł w recenzji. Zarazem zgodził się ze stwierdzeniem dr hab. Iwony Kurz, prof. UW, że w warstwie metodologicznej główne dzieło Habilitantki domaga się nieco większej precyzji. Powtórzył przy tym własną krytyczną uwagę z recenzji: Habilitantka nie do końca sprawnie funkcjonalizuje przywoływane pojęcia i teorie, a niekiedy stosuje je nie dość precyzyjnie. W konsekwencji analizom zawartym w pracy brakuje przejrzystości. Stąd, jak wyjaśnił, wynikała jego prośba o zastosowanie jednego pojęcia (transgresja koncesjonowana) do analizy praktyk badanych przez Habilitantkę; pojęcia, które o tyle jest kłopotliwe, że jego użycie może być stygmatyzujące. Prof. dr hab. Grzegorz Ziółkowski w konkluzji stwierdził, że bogaty dorobek Habilitantki niezbitnie świadczy o tym, że może ona bez przeszkód prowadzić samodzielne badania naukowe.

Dr hab. Wojciech Klimczyk, prof. UJ uznał, że najlepszym świadectwem wysokiego poziomu prac Habilitantki jest to, jak wiele dowiedział się z nich o kulturze performatywnej lat 90., pomimo odmienności własnych zainteresowań badawczych. Pozytywnie wyraził się o szczegółowości analiz proponowanych przez Habilitantkę, a także o różnorodności i

przystępności wybieranych przez nią form podawczych. W konkluzji pozytywnie ocenił zarówno dorobek Habilitantki, jak i jej odpowiedzi podczas kolokwium habilitacyjnego.

Prof. dr hab. Krystyna Duniec dodała, że monografia Habilitantki jest o tyle pożyteczna, że skłania do zadawania pytań o teraźniejszość w kontekście przeszłości. Wspomniała również o dużej świadomości metodologicznej Habilitantki, świadczącej o jej dużej erudycji. Wyraziła również nadzieję, że w kolejnych pracach Habilitantka wykaże się jeszcze większą samodzielnością myślową i metodologiczną w duchu performatycznym.

Dr hab. Mateusz Borowski, prof. UJ wspomniął również o tym, że w szerszej perspektywie działalność badawcza Habilitantki stanowi część ważnego dziś nurtu powrotów do zaprzepaszczonych i zapomnianych obietnic, które składała sztuka lat 90. Podkreślił też dużą wartość pracy Habilitantki na styku badań naukowych i twórczości artystycznej.

Przewodnicząca Komisji, dr hab. Agata Chałupnik doceniła również wartość prezentowanej przez Habilitantkę postawy badawczej, określając ją mianem aktywizmu akademickiego. Jej zdaniem nowy projekt Habilitantki świadczy o tym, że zamierza ona kontynuować ten nurt zaangażowanych badań naukowych. Dr hab. Agata Chałupnik zwróciła też uwagę na dużą aktywność Habilitantki w środowisku akademickim i jej stałą współpracę z wieloma ośrodkami naukowymi i artystycznymi, choćby z Instytutem Teatralnym i Instytutem im. J. Grotowskiego. Zgodziła się zarazem z opinią Recenzentów, że w bogatym i zróżnicowanym dorobku Habilitantki niekiedy aspekt teoretyczny dominuje kosztem praktycznych analiz. Uznała jednak działalność Habilitantki za imponującą i bez wahania wyraziła opinię, że przedstawiony do oceny dorobek stanowi mocną podstawę do nadania tytułu doktora habilitowanego.

Po zapoznaniu się z dostarczonym materiałem stwierdzono, że wszystkie recenzje sporządzone w przewodzie habilitacyjnym pozostają w zgodzie z kryteriami przewidzianymi w obowiązującej Ustawie, a także przedstawiają **jednoznacznie pozytywne konkluzje w odniesieniu do dorobku naukowego Habilitantki.**

Wszyscy Recenzenci i Członkowie Komisji wyrazili opinię, że dorobek i działalność naukowa dr Iwanczewskiej są wystarczające do wszczęcia dalszych etapów postępowania habilitacyjnego.

Zgodnie z wymogami ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (t.j. Dz.U. z 2023 poz. 742 z późn. zm.) oraz § 25 ust. 1 Procedury postępowań w

sprawie nadawania stopni naukowych na Uniwersytecie Jagiellońskim (załącznik do uchwały nr 51/V/2023 Senatu Uniwersytetu Jagiellońskiego z dnia 31 maja 2023 r.) głosowanie odbyło się w trybie jawnym. Głosowało 7 osób. **Za wydaniem pozytywnej opinii w sprawie nadania tytułu doktora habilitowanego dr Łucji Iwanczewskiej głosowało 7 osób. Przeciwno: 0 osób. Wstrzymało się od głosowania: 0 osób.**

Stwierdza się, że stosowną uchwałę przyjęto.

Po przyjęciu uchwały, Przewodnicząca Komisji dr hab. Agata Chałupnik odczytała uzasadnienie, stanowiące załącznik nr 1 do dokumentacji kierowanej na ręce Przewodniczącej Rady Dyscypliny Nauki o Kulturze i Religii Uniwersytetu Jagiellońskiego, prof. dr hab. Marty Kudelskiej. Na tym posiedzenie zostało zamknięte.

Za aprobatą Przewodniczącej Komisji Habilitacyjnej

Sekretarz Komisji - dr hab. Mateusz Borowski, prof. UJ
(Uniwersytet Jagielloński)

Mateusz Borowski

Przewodnicząca Komisji – dr hab. Agata Chałupnik
(Uniwersytet Gdański)

Recenzent – prof. dr hab. Krystyna Duniec

(Instytut Sztuki PAN w Warszawie)

Recenzentka – dr hab. Iwona Kurz, prof. UW

(Uniwersytet Warszawski)

Recenzent – dr hab. Juliusz Tyszka, prof. UAM

(Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu)

Recenzent – prof. dr hab. Grzegorz Ziolkowski

(Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu)

Członek Komisji – dr hab. Wojciech Klimczyk, prof. UJ

(Uniwersytet Jagielloński)

Kraków, 23 kwietnia 2024 roku

Andrzej Lisowski